دګلپاڼو اتڼ

لوړې شعرې ټولګه

سید جیلانی جلان

www.samsoor.com

ډالی

خپلې ګرانې او خوږې مورجانې ته ! چې مرګ یې ډېر زیات وژړولم
او اوس هم د زړه په دنیاګۍ کې ژوندۍ ده او د ژوند تر وروستۍ سلګۍ پورې به په مینه ورته وایم قربان ادې !
خوارې پلار جان ته ! چې خپل ژوند کې یې زما په خاطر ډېرې هلې ولکړې او زما له پاره یې د ژوند ډېرې سرې تودې په خلاصه سینه وزغملې. همدارنګه خپل ځوانیمرګ ورور سید غني غني ته ! چې خپله تانده ځواني یې د ګران هیواد په خدمت کې د مرګ استازو ته وسپارله. درې واړو ته لوی خدای څخه د فردوس جنت هیله کوم.
ارواوې یې ښادې

مینه ناک دردونه

ژوند چې بې درده وي پیکه وي. کله چې یو څوک په ژوند کې درد احساس کړي نو هغه د ژوند په خوند او مانا پوه شي.
زه هم یو داسې څوک یم چې له درده خوندورې شیبې د شاهانو په سترو پاچاهیو هم نه ورکوم. همدا مینه ناک درودونه وو چې ماته یې د شعر تار په ګوتو راکړ.
همدا سبب دی چې زما پخپلو شعرونو کې هغه درد ناک شعرونه ډېر خوښېږي، چې د لیکلو پر وخت مې ډېر وژړوي هغوی خپل سکني ورورنه ګنم... او زه خو ځان ته چندان شاعر هم نه وایم .
هسې د دردونو ژباړه وکړم د لفظونو په جامو کې یې سره ونغاړم او ټولنې ته یې وړاندې کړم. خدای خبر چې د لوستونکو یا اوریدونکو به خوښېږي او کنه؟ دا یو څو ساده باده شعرونو ته چې اوس مې د کتاب جامې وراغوستې.
دا د ملګرو په ډېر ټینګار اړ شوم نو ګرانو لوستونکو دا زما لومړنۍ شعري ټولګه ده، انسان نیمګړی دی، ښایي ما په دې شعرونو کې ډېرې تېروتنې کړې وي ،خو دا چې په راتلونکې کې بیا داسې تیروتنې ونه کړم، نو ماته د یو ورور په توګه په خپلو شعرونو کې خامۍ او نیمګړتیاوې، ښه او بد اړخونه را په ګوته کړئ او خپل خوارې نظرونه پرې څرګند کړئ ، نور نو قضاوت تاسې ته پرېږدو ، دا تاسو او دا مو د ګلپاڼو اتڼ.

په پښتنه مینه
ورور مو ، جلان
۱ غبرګولی ۱۳۸۲
غزني

د درد موسیقي

خیر که غریبان یو یا کوو په سادګۍ کې ژوند
ګله ! جنت بویه د ضمیر په ازادۍ کې ژوند

وار دی د طبعیت د خندیدو جانانه زور کوه
ښه په شرنګ غړېږي د سپرلیو په شپېلۍ کې ژوند

ځي ورپسې واړه ژوندي سري د امید پر پښو
سپور د کاینات د ښکلاګانو په بګۍ کې ژوند

ته زما د روح د غوټۍ شونډو کې خوږه موسکا
ته لکه هنر زما د درد په موسیقۍ کې ژوند

دا مو د حیا سمبول دی د ا مو د سینګار ګاڼه
تاته لوېټه کې ژوند او ماته په شړۍ کې ژوند

ن به دې جلانه غرنۍ خوی رومنتیک کړمه
کېنه چې د ژبې غوندې درکړم په خولګۍ کې ژوند

۱۳۸۵ وری ۶
اریوب ځائي خېرمېنه

يو وجود

ګرد یم که غبار یم د پښو پل ته درنږدې یمه
تا پسې د خپل زړه غوندې وتې له پردې یمه

ستا خوږو خبرو ته جانانه دومره تږی یم
ته وا تلوسه د مینانو د کیسې یمه

څه ساده باده یم دومره ستربدلون کې پوه نه شوم
اوس هم شاګردی کې د پیمخې زمانې یمه

زه او ته د مینې په یوه وجود کې ژوندکوو
ته یې د ډیوې رڼا او زه بیخ د ډیوې یمه

هسې د خپل روح خوارو اوږو باندې ورباریمه
وجلانه ! سیوری د ژوندون د جنازې یمه

۱۳۸۵ مرغومی ۲۱
کابل

د زماني بادونه

د زمزمو په اوبو مينځم مينه ناکې کيسې
لکه ياسين داسې خوږې دي د عشق پاکې کيسې

غرونه مو منځ کې دي خو غرونه به خدای ونړوي
زه کوم تاته ، ته کوه ماته ، دعا کې کيسې

په لوپټې کې دې جانانه ځنې ښې پټوه
د زماني بادونه هم کوي بېباکې کيسې

د ستا پر شونډو سره ګلونه کيسې سرې سکروټې
زمونږ پر شونډو وينې وينې او تناکې کيسې

ستا جلان هم کله سندرو کې څه داسې وايي
لکه زلمی ناوې ته وکړي شررناکې کيسې

۱۳۸۳ کب ۱۹
اريوب ځاځي خېرمېنه

د ښکلا ايني

ته مې ژوندی کړې که ما خپل وجدان ته مړینه ورکړه
ستا په خاطر مې د خپل سر قاتل ته وینه ورکړه

مني ! اوبو هم ترې تصویر ستا د ځوانۍ وغوښته
ما چې چينې ته ستا په نوم هينداره سپينه ورکړه

نن خو سکنيي ماښام ته ډېر خبر پېښوې ملګرو
جانان د سرو شونډو وعده له ماسپښينه ورکړه

د کايناتو د ښکلا ايني ژبا ړمه اوس
چې تخيل ته مې رڼا ستا له جبينه ورکړه

جلانه ! دومره اسان نه دي پسرلي د ځنو
مونږه يې سيوريو ته هم غېږې غېږې مينه ورکړه

۱۳۸۳ سلواغه ۲۳
دخاځي بابا ادبي غونډه

نکریزي

کېنه چې شیبې دې اختریزې کړم
پاڼې د ګلاب درته نکریزې کړم

تاومې کړه له غاړې نه رنې لېچې
پرېږده چې هینداري ماښامیزې کړم

دا ځل که په سره شړۍ کې راغلمه
نجونې د ښاریو به غریبیزې کړم

خدای که مې همدا سې شرنګ کې وساتي
د بري زمانې به سندریزې کړم

ګرځمه جلان د ترنم پر غرو
مړې سترګې د یار چې ځلوریزې کړم

۱۳۸۵

اریوب ځاځې خبر مېنه

بله ډیوه

د خپل ارمان غوندې یم وراندې ځمه شا ته راشم
د جګ غره کاڼی شوم چې وخوزم بېدیا ته راشم

زه چې څېړل د ژوند د هرې فلسفې شروع کړم
په نتیجه کې یې ضرور د ستا ښکلا ته راشم

د څښو رنګ چې مې شي ساز د طبعیت درو کې
د ذات او به شم د شپې تور رګ کې سما ته راشم

لمر چې سر پورته کړي د بلې ډېوې رنګ وا ړوي
داسې چې زه د زړه نه ولو بړمه تا ته راشم

!یون مې د غشو پر سرو تکیه په خدای جلانه
مور مې هم مړه ده دعا چانه واخلم چا ته راشم؟

۱۳۸۴ تله ۱۴
افغان ادبي بهیر کابل تایمني

د ښایست ګلدره

سره د مخ کاسه دې له غروره کړه
ګرانه ! نن دې بیا د چا مور بوره کړه ؟

ولې ؟دې وژلو د ا وژلی کس
تا خو سره په مړه ښامار کې توره کړه

بیا د کوم ښایست ګلداره وینبه شوه؟
چا مې نن دا ښې سترګه رنځوره کړه ؟

ښکلې مې کړه اخ توبه مې ښکلې کړه
نن مې د خمار د پېښو مزدوره کړه

سپینه اینه یې تپې تپې کړه
وخت چې د جلان مینه تورو ره کړه

۱۳۸۲لړم۱۰

کلیمه داره

هلته ساینسدان د لوړ تخنیک په تار ډبره ترې
دلته ګل ژبې سمندر په یوه خبره ترې

خود به د شپې پر پاسني مخ ټوله شپه رڼا وي
دنګه د لمر غوندې رڼه ټوټه له سره ترې

غرونه که هر څو لوړ شی مخه د لمر نشي نیوای
وخت څه نادان دی زولنوکې مې سندره ترې

.په بنګالیو کوډو نشي دوزخ مخیه ! واوره
پېغله زمونږ کلیمه داره له ټټره ترې

د اینې د سپین ورغوي د پړک پیڅې پسې
جلان ورک یارته د مین زړه مر غلره ترې

۱۳۸۳ چنګاښ ۲۲
کابل رشاد ادبي کره کتنه

وژني مې ګام په ګام

عجب کيفيت لري دا زړونه ځکه زر پټېږي
خوږو ليمو کې چې ګل د ښت ګل د ښت نظر پټېږي

خبر دی که کېناستم د ستا د لوپټې سيورې ته
واورې هم کله کله غبږو کې سپين غر پټېږي

خوله يې په ښنو کې ده په يو چړپ زر هينداري ژوبې
اوس د جوهرو پسرلي يو جادوګر پټېږي

وژني مې ګام په ګام خو بيا هم مينه ناک دی جانان
د سندرغاړي سل عيبونه يو هنر پټېږي

کاږه شکست کې جلان تمه د ژوندون نلري
بيړۍ چې ماته شي ضرور يې سمندر پټېږي

۱۳۸۳ مرغومی ۱۵
کابل پوهنتون

د اوښکو ژبه

جانان چې کانړی شي د غوښې له قالبه ووځي
زمونږ له سترګو نه د سپينو اوښکو ژبه ووځي

ګرانه ! بيلتون دې زمانې لره پيکه کړم داسې
لکه د ځوان شاعر غزل چې بې مطلبه ووځي

چې پسې وژاړم ښه وژاړم د مه مې وشي
لکه نارو غ نه چې په يخو اوبو تبه ووځي

ياغي جذ بې دې له خيالي ځوانۍ نه وښويدي
لکه تيرې تيرې ليشې له پاخه کبه ووځي

جلانه ! بيا به دې پښتون ايمان کې څه پاتې شي؟
د مينې وړانګه که د مينې له مذهبه ووځي

۱۳۸۳ زمری ۲۰
کابل

غنم رنګ ستوري

ستا د سترګو سیوري مې لیدلي دي
دوه غنم رنګ ستوري مې لیدلي دي

څه چې پر ګلابو دې نن ولمانځم
ای ! د بڼ پر لوري مې لیدلي دي

ګرانه ! د رڼا د مینارې پر سر
ستا د نامې توري مې لیدلي دي

یو شاعر غلام بل تخیل غلام
دوه تنه کمزوري مې لیدلي دي

ورې جلانه ! زړه پوښتنه نه کوي
دې چم کې سر زوري مې لیدلي دي

۱۳۸۲ سلواغه ۱
کابل

د ګلپاڼو اتڼ

د ښکاري نظر د تورو غشو ښکاريو
د دردو په ښېر په سرو پرهارو باريو

څو سيکې ستا د مسکا لرو په زړو کې
شکر سختې غريبۍ کې هم مالداريو

مورې ساده يو خو په خپله سادګۍ کې
د شړيو د تارو په ښېر ګلداريو

مه مو وژنه د ښايست مور به کړي بوره
مونږ بچوني د سپرليو د سرداريو

په تنها کو پښو په کاڼو په ازغيو
رسيدلي د سپينچکو تر بازاريو

د ديدن وړانګين لاسونه را اوږده کړه
د ارمان په ګرنګونو کې ايساريو

! د ګلپاڼو په اتڼ پسې جلانه
ليوني يو خپلو زړو نه راګوزاريو
۱۳۸۳ وری ۸
رشاد ادبي کره کتنه تايمني کابل

کږ مږ

ستا لیونۍ سترګې له سپینو کاڼو تور اخلي
د فلسفو خبرې څکه دلته زور اخلي

د دیدنونو مسلمانې شیبې څومره ښې دي
زه له ګلاب، ګلاب ،ګلاب څېڼې ټکور اخلي

پرون یې تاپسې دنیا چڼ کړه خبریې کنه؟
.سپینچکه !لمر درنه یو څو جلوې په پور اخلي

زه بې سواده یم په ټکي باندې نه پوهېږم
جانان د خولې ازمېینښت هم لکه کانکور اخلي

کږ مږ جانانه !والله ستا قهر ته ورته ښکاري
د ستا جلان څکه په غبرګو لپو اور اخلي

۱۳۸۲لیندۍ ۱۲
کابل

د یادونو سوداګر

نظر د مینې مې د حسن سیپارې تخنوي
لکه سحر نسیم د ګل شونډې پستې تخنوي

زړه را نه غواړي د پستو څڼو وږمې ملګرو
بیا مې د اوښکو په رڼو ګوتو لیمې تخنوي

ستا د یادونو سوداګر زما د تن کلي کې
اوس ښه بلد شو د زړه پټې دروازې تخنوي

که مې په ژبه وکړلې دا څه شرم نه دی
زېړو کی لمر هر مازدیګر کې ګلدرې تخنوي

کله مسکی شي کله غونډې جلوه ګرې پېښې
دا شوخکی نظر د چا دی؟ اییني تخنوي

دا چې مې سترګو کې راشین شو د سکروټو ګل فرش
د خوب لمن راته جلانه شوګیرې تخنوي

۱۳۸۰ لیندۍ ۵
اریوب څائې

ښکل یې کړه للو دي

ستا د مخ جلوې که پېغلتوب ته رسېدلي دي
زما هم امیدونه زلمېتوب ته رسېدلي دي

چم ته د جانان چې ښایستونو غېږې ورکړلې
پوه شوم چې سپرلي هم مینتوب ته رسېدلي دي

پام کوه د شوخ نظر خاونده غضب مه شینده
دلته ګریوانونه لیونتوب ته رسېدلي دي

ښکل یې کړه للو دي د چا یاده تخنوه یې مه
اوس، اوس پرهارونه ایله خوب ته رسېدلي دي

هغه دي جلانه د ادب د ایینو پیڅې
څومره په هنر، هنر اریوب ته رسېدلي دي

۱۳۸۰لړم۲۰
اریوب ځائې خیرمېنه

یادونه. دغزل مې د شپې په خوب کې وویلو. کله چې ویښ شوم ټکي مې یاد وو او ومې لیکه.

لېږي له سخا ډکې

د ښتې دغاټولو بې رواني دمخ رنګ پسې
غرونه په ګونډو ګونډو ښويېږي په يو دنګ پسې

دې ته تعجب سترګې مې شوې لېږي له سخا ډکې
اوښکې وروړې در ګرده کور ته په ملنګ پسې

سرمو په تلې وې مونږ د ځان قتل غوښتونکي يو
تل ګرځوو زړونه د قاتلو سترګو جنګ پسې

څه ماشوم عادت لري له ځانه څه خبره شه
دا دې شيخ توبې تړي، دستا د بنګړو شرنګ پسې

زر شه ساقي جانه ! د مودو تندې اخيستې يو
ترک زړونه موچوې خدايګو، نور د جام په کړنګ پسې

لږ تم شه جلانه يو غزل په حسن وليکه
اوس راځي ملکه د ښايست د رباب ترنګ پسې

۱۳۸۱ وری ۴
اريوب

بابولالي

رب چې خورې کړې په فطرت د ښایستونو څنې
مونږه به هم لولو همیش په نظرونو څنې

سپرلی په شونډو له مستۍ نه بابولالې وایي
پاسته نسیم ته اوړي را اوړي د ګلونو څنې

زاهده ته پوه شه او خدای پوه شه چې خوند نکوي؟
دا چې کړې وړې پرتې دي په خالونو څنې

پکې تصویر مې د ښکلوکې جانان لولپه شو
د خیال هینداروکې مې شنې شوې د اورونو څنې

لمر د شغلو په ګوتو بیا د کنډو زړه تخنوي
پرزړو مو و غزیدې بیا د امیدونو څنې

په هغه وخت راځي غوږو ته د مچکو خرپ خرپ
دا لوړ چنار چې لمبوي په ګودرونو څنې

اوس مې جلانه د شهید ارمان مزار په پیڅو
ډیوې د وینو بلوې د پرهارونو څنې

۱۳۸۰ چنګابښ ۷
اریوب ځائي خبر مبنه

بې کچې ټکور

د اېینو په دښتو اور وربږي اور وربږي
لا پرې هغه مړ شوی نه وي چې بیا نور وربږي

د لمر سپینوکو وړانګو ټولې کړې لمنې تربنه
هسې نه تورې شي په دې کوڅو کې تور وربږي

ملګرو لویې حوصلې کړې د غرور کلی دی
دلته د هر یوه لفظ ځنې زور وربږي

لږ پکې ونغاړه کرم چې نور مې نه ځوروي
ستا د نظر تندر خو زما د زړه په کور وربږي

خدایه ! دا کوم ښکلې ګلونه د خندا شیندلي ؟
نن مې دردونو باندې بې کچې ټکور وربږي

ټوټې ټوټې شي د جلان په ویر لړلې ټنډې
هلته خاموشه خاموشي ده دلته شور وربږي

۱۳۸۲ چنګابښ ۲۸
اریوب ځائې خیر مېنه

د شیدو جام

د ګلو بدرګه چې ګام په ګام ورسره ځي
په مست او سندریز تګ مې ګلفام ورسره ځي

د مخ له ایینو نه یې ګېډۍ جلوې زنګېږي؟
که پیخه کې د سپینو شیدو جام ورسره ځي

دا دوې کوترې دي د نامعلوم جادوګر لونه
د سرو پاپیو تلو کې روغ بام ورسره ځي

دستا د کلی خوا ته چې هر څوک درځي جانانه!
زمونږ له خولونه خامخا سلام ورسره ځي

اشنا چې د نازونو جامې واغوندي جلانه!
دنګ غرونه د ښایست په احترام ورسره ځي

۱۳۸۱لږم ۱۲
اریوب ځائي خېرمېنه

خدای دي راپیښ کړه

تاپسې نظر کرځوم تا پسې زړه کرځوم
ستا په ځوانۍ پسې هروخت دوه تنه غله کرځوم

راتږلومه د جانان د راتلو ننبه ترې نه
د فال نیلی د هرسړي پر اووم پله کرځوم.

بې کاره نه یمه دا هم لوی مصروفیت ګڼمه
ستا په وړو وړو خبرو پسې خوله کرځوم

هسې للو شم د سحر د بانګ نه لږ څه وړاندې
د سحر لمونځ کرانه ! همیش په لمر خاته کرځوم

مینه به زر په تا ناتوان جلان تاوان کړي اشنا
خدای دې راپیښ کړه تاته لاس کې تیار مړه کرځوم

۱۳۸۲لړم۲۰
افغان ادبي بهیر کابل تیمني

زېړی

په اییینو د نرګس ستا د انځور رنګ را درومي
خود به د وخت د ښایستونو تر منځ جنګ را درومي

بلا دې واخلم زېړی واخله د فطرت ښاپیرۍ
ستا د سندرو په ځونډې بوی د لونګ را درومي

زاهد دې وپیيي تسبې د حورو شنو خالونه
مونږ ته دا بس دي چې په لوړ غږ د جام کړنګ را درومي

هر ماز دیګر زما د زړه د وینو تږی جانان
د خپل قلنګ په غوښتو بې کچې بد رنګ را درومي

په سرو ګوتکیو د جلان د زړه ټوټې ټولې کړه
د روح لاسو ته یې د مرګ د زنځیر شرنګ را درومي

۱۳۸۰ دوری ۱۸
اریوب ځاځي خیر مېنه

د روح کنډول

په تورو څڅو مست سپرلی څومره عجب غرېږي
لکه د مینې پر کېسه د شاعر لب غرېږي

خود به له چین نه ښاپېرۍ را لېږي ګل د خندا
د سندریز تار په زړه وړونکي تر نګ مطلب غرېږي

د مازدیګر په زېړ جبین به ګل، ګل وکړل شي
دا ځوان ګودر به اوس د نجونو په مذهب غرېږي

راځئ په مینه، مینه واورو نوراني خبرې
زما د جانان په طلایي تندي کې رب غرېږي

خدایه ! سرۀ ژبه د لمبو یې پرې کوه په توره
زمونږ فردوس ته جهنم ډېر په غضب غرېږي

ګستاخ بانه د جلان روح کنډول کې مست شور کوي
لکه د پېغلو په لاسو د بنګړو ژرب غرېږي

۱۳۷۹ سلواغه د اختر ورځ

دوي همزولي پيغلي

واه واه د خندا په توره وار کوي زړه وربېي
دا خو عجيبه د هنر کار کوي زړه وربېي

يا د اداګانو جادو ګرې جامې واغوندي
بيا خو خامخا سينې ته لار کوي زړه وربېي

ګرانه ستا اوبلن نظر چې ستا پر اننګو ساز شي
لکه تود ګبين له خوږو تار کوي زړه وربېي

دوې همزولې پيغلې په يوه رنګ د يوې کوڅې
بس د شيبو سيورې ته سينګار کوي زړه وربېي

ستا ساده جانان ساده اجل جلانه پام دې وي
کله کله يو نيم خوى هوښيار کوي زړه وربېي

۱۳۸۳ ورى ۱۴
افغان ادبي بهير تيمني کابل

غمازکره سوله

غوارم تخیل ته مې د شوخو نازو رنګ راوړم
او ر شه چې غزل ته مې نوښت راوړم اهنګ راوړم

څه ساده انسان یم کشمالیو پسې لاړ شمه
یوه نه شم چې بیرته راځم غیرې غیرې بنګ راوړم

بیا یوې تور پړوني نغمه ګرچم را خاموش کړلو
څم د لمر مطرب نه د جلوو د رباب ترنګ راوړم

ستا د هنرمند نظر وړو کی شان شاګرد خویم
ځکه د مین احساس ورغوي باندې چنګ راوړم

ای ! وچې موسکا کې مې د ویر لکیرې ولوله
اوس هم انځورونه د دردونو د کړنګ راوړم

اوس چې غماز ګرې سولې زړونه را ترلي دي
خدایه د ځلورو ګلو منځ ته څنګه جنګ راوړم ؟

غشی د اوبو چې مې د زړه پر غرمه وګرځي
ماتې ماتې اوښکې د نظر د جام په څنګ راوړم

سوال کوه جلانه چې د مینې پسرلی شمه
تا ته به دعا هم د سندرو له ملنګ راوړم

۱۳۸۳ وری ۲

څوک دی؟

د ګل مخ باندې او ده ښکلوکې څوک دی؟
د ښایست په لباس پټ پستوکی څوک دی؟

شغلې هم په سپینو شونډو ترینه مې ځښي
دا د مستو میو مست ډنډوکی څوک دی؟

دا د غوځ زړګي پرهار باندې چې پښې ږدي
د غرور په لار روان مستو کی څوک دی؟

روح مې پروت د عزرائیل جانان په درکي
خلک وایي دا ماشوم وړوکی څوک دی؟

د مخ پړک یې د نښترو څښې ښکل کړې
د کنډو پر سر ولاړ سپینوکې څوک دی؟

واه نظر له مې خورا شیرین شیرین شو
ای جلانه ! د ګبین کنډوکې څوک دی؟

۱۳۷۹ مرغومی ۲۲
اریوب ځائې خېرمېنه

شومې شپې

مونږه تړې کړې کړې دې لومې لومې شپې دي
د درد لمبې زېږوي ښې را ته مالومې شپې دي

که تورې تورې پېښې يې هر خومره په شونډو ښکل کړو
رنګ د جانان د څڼو نه راوړي څه شومې شپې دي

وايي دوه ستورې سره غېږ په غېږ شي سوال قبلېږي
ای تور پړونې بوډۍ ! وايه هغه کومې شپې دي؟

هغوی خو تل زمونږه قتل ته لمنه وهي
هغوی چې تاسو ته پر پښو رغړي مظلومې شپې دي

زمانو ډېرې د رڼا پيېخې په خولو کې ورکړې
خو پېغلې نه شوې لا همغسې ماشومې شپې دي

تور ومه سپين يې کړم جلانه چې يې ولمانځلم
د يو چا تورې تورې سترګې هم معصومې شپې دي

۱۳۸۳ کب ۲۹
افغان ادبي بهير تيمني کابل

بسم الله وايه

په خوله تپه او مهين لاس چې په چمبه لګوي
دا خو ګلاب زما د ژوند په ګريوانه لګوي

پې مخې مخ کې د غصې کرښې ساده جانانه!
څه تور خاپونه د جنت په ديواله لګوي

منم چې ما به د جانان په نامه نه بولې ته
بيا د نظر منګولې ولې مې په زړه لګوي ؟

د ترنم دا ژوبله ژبه مې راوړې څکه
وايي چې ته پرې د موسکا خواږه ډېر ښه لګوي

ته که هر څومره جامې واغوندې د ورکو شيبو
لکه هنر مې د احساس په شونډو خوله لګوي

وخت ډېر سپېره دی درنه ناز د مينې ونه لوټې
بسم الله وايه چې ښو سره بانه لګوي

هله به ښکل کړې د جلان تندی د خيال په شونډو
چې مړه ډېوه د اسوېليو پر لمبه لګوي

۱۳۸۲کب۳۰
رشاد ادبي کره کتنه تيمني کابل

دروند سیوری

وویشت د مرګ کاڼو له کاله مو لوی ور ولوېدو
دروند سیوری د پلار مې هم خالقه له سر ولوېدو

اوس د ژوند اغزنه کږلېچنه لار لا ګرانه شوه
یوړم د تیارو ګرداب له لاسه مې لمر ولوېدو

اوښکو مې د زغم د دېواله ډډه ورسته کړله
ړوند شومه له سترګو مې روڼ اندی نظر ولوېدو

امر دی د خدای چې مور او پلار یې رانه واخیستل
زور راکوي دا په سترې غږ مې خنجر ولوېدو

داسې جلان پړمخې نسکور د درد خپېرو کړو
ته وا باراني طوفان کې خرپ شو نښتر ولوېدو

۱۳۸۵کب۱۰
اریوب ځائي خبر مېنه
دګران پلار د مړینې پر وخت

ګېډۍ ګېډۍ لمبې

يو څو زانې د زاڼو له قطاره ووتې
ګېډۍ ګېډۍ لمبې مې له پرهاره ووتې

!د بل کهکشان غېږې کې چې جلوه جلوه شوې ستوريه
ګېلې مې له ستومان ارمان مداره ووتې

په غشو ګوتې پرې شوې د ښايست د مطربانو
نغمې د تورو څڼو له هر تاره ووتې

سيالۍ کې د رندانو مې جنون ونه ګټلو
ژوندۍ ژوندۍ توبې مې له خماره ووتې

پيمخې زمانې چې غنم رنګې شيبې راوړې
ما ويل که د بنګ څښې له کوکناره ووتې

که ژرنده دې د پلاروي هم په وار د هر چا واروي
جلانه ليونيه ! ته له واره ووتې

۱۳۸۱ غبرګولی ۲۱
اريوب څائی خبر مېنه

له نازه ډک فلم

اوس مې د زړه دهوسۍ مرګ ته په خيال شک تېرېږي
ستا د نظر بوڅ غوړۍ پړانګ چې د اسې څک تېرېږي

له نازه ډک فلم دې وينم د ليمو په پردو
ستا هر بانه د اداکار پر مټ ټوپک تېرېږي

خدايزده د کومې رڼا لپو کې ښېرې د تيارو ؟
لمر مو د کلي په سر تور واوري چابک تېرېږي

د مستانه زړه لېونۍ خندا په کټ کټ وکړې
سرو پرهارونو کې د سپينو تورو پړک تېرېږي

ديدن مې بار کړو د اميد د زلمي ولوباندې
خالقه ! خير د رقيبانو په پاټک تېرېږي

که ګستاخي نه وي يارانو د جلان پر شونډو
قافيه يې شوخه خو رديف پرې ډېر نازک تېرېږي

۱۳۸۱ تله ۲
اريوب ځائي خېر مېنه

پوستکی تور

مونږ زړونه مینه ناک لرو مونږ ګورو تصویرونه
مونږ ګورو په ګلپاڼو کې د ستورو تصویرونه

مودې وشوې لیمو نه مو پوستکی تور ښوېدلی
ماښامه ! راوړه لږ د څڼو تورو تصویرونه

را څه جانانه ! ورک ورک شو نظر کې دیو بل
په نورو کې چې رنګ رنګ شي د نورو تصویرونه

د حال په ژبه وپوښته ماضي ده پرې خبره
دې چم کې ولې شوي د سرزورو تصویرونه

د خیال پراېینو د شوخ زمان له تسه اوس هم
جلانه ! ګرځوو د اور د سیورو تصویرونه

۱۳۸۲ کب ۲۱
رشاد کره کتنه تایمني کابل

مهربانه شپه

ستړګې په تکه سره غوسه مينځې لمبه راکوي
په ډېرينو جامو پټه ده خوله نه راکوي

د کال په شپو کې يوه شپه تر پخې شپې وروم
دا مهربانه شپه پوره د کال خواږه راکوي

جانان وعدې کوي راتلو ته يې تاله پرته ده
غشې د ځان سره ساتي تشه لينده راکوي

د ژوند په پل کې به يې وکرم ځواني په نذر
خو که جانان د ناز په لپو کې اوبه راکوي

ورباندې ګران يم او په زړه کې يې ځای هم لرمه
خو بيا پرې دومره باور نلرم چې زړه راکوي

يو سور کافر به هم جلانه داسې کارونکړي
لکه دا غرونه غرونه درد چې پښتانه راکوي

۱۳۸۴ وری ۱۱
کابل

د سپېڅلتوب خاطر

د درد په سرو وزرو ګر ځمه ټکورنلرم
لکه يتيمه مرغۍ مورنلرم مورنلرم

منم چې دښت يمه د غره په شانې لوړ نه يمه
خو خپل ضمير ته مې د وخت د خولې پېغور نلرم

ستا د حيا د سپېڅلتوب خاطر، خاطر کې لرم
دا چې په سپينو تورو ټوک ټوک يمه شور نلرم

ترکيب مې خپل او خيال مې خپل، غرېړو ټول په پښتو
د چا پور نه منم او زه هم په چا پور نلرم

يم بې سندرو له مودو د تخيل نغري کې
جانانه ستا د ګل غوټيو ستړګو اور نلرم

ها پخوانی نه يم چې غر به مې په غېږه کې وړو
جلانه اوس خو د يوې ښپېړې زورنلرم

۱۳۸۴ليندی ۲۹
کابل

ډالۍ

دا ,, سایل ،، څوک دی؟ په زړه کې راته ناست دی
پښتونخوا غونډې په خوله کې راته ناست دی

د نغمو پلار مستانه ,, کاروان ،، یې بولې
د سندرو شنه ځنګله کې راته ناست دی

,, پسرلی ،، د تفکر فلسفې وایې
د هیندارو رانړه غره کې راته ناست دی

دا دنیا مو د پښتو بې زوره مه شه
,, درویش ،، وینې د ننګ شمله کې راته ناست دی

اخ ,, اکبر ،، مې دزړینې مینې برج دی
د نوښت په لمر خاته کې کې راته ناست دی

انځورګر د زمانو ,, لیوال ،، مې خوښ دی
د شریعت په ښې متړه کې راته ناست دی

دښایست د سمندر غاړې جلان شوم
یو رنګ بنګ د ناز څپه کې راته ناست دی

۱۳۸۴ زمری ۲۵
افغان ادبي بهیر کابل تایمني

د پښتنو حجرې

راڅرګنده شه پخې شپې د دیدار له پاره وي
سارې سارې وختونه خو د وار له پاره وي

د زړونو راکړه ورکړه ده په مینه کې اړینه
په ژوند کې خو سړی پیدا د کار لپاره وي

د غم کاڼي راوله چې مې ژوند پرې ښایسته وي
جانانه نغری خو د انګار له پاره وي

په تاسې کې خو ستر خلک وي ستري سرمایې
په مونږ کې خو د سر سړي د دار له پاره وي

د چې ناستې دې ځار شم څه خو ووایه جانانه
حجرې د پښتنو خو د بنډار له پاره وي

په شوق یې د راتللو اوږده لار څاره جلانه
مینې سترګې تل د انتظار له پاره وي

۱۳۸۵ سلواغه ۳
شمشاد تلویزیون کابل

غوټه زړکه

ملګرو څکه موځوانۍ د مستۍ اور نه کوي
لارې ګونګۍ دي قدمونه پکې شور نه کوي

د زمانو له ګردابو مې رایستلی شي خو
جانان له دوو ګوتو نیولی یمه زور نه کوي

زه وم چې زړه مې د غرور بیرغ ته نذرکړلو
ګڼې ونښیار خلک په جګو غرو کې کور نه کوي

زړګیه ! ژویه د احساس پر شونډو سرې سکروټې
دې چم ګاونډ کې څوک د سپینې خولګۍ پور نه کوي

زما رباب د ستا خاورین منګی د ګوتو لاندې
د احساساتو ژبارې اوس په ټنګ ټکور نه کوي

جلانه ! څکه لکه غوټه زړکه تول نه کوم
ست دخوږې مینې د مړاوو سترګو تور نه کوي

۱۳۸۵ چنګاښ ۲۸
کابل نوې کارته

تول . دزرکې په پښو خوځښت چې ډېره چټکه روانه وي

مات غمی

یاد ېږي مې د ېر زیات د وړانګې پل غونډې جانان
راپېښ کړې خدایه ! نن د ګل غزل غونډې جانان

د زړه د مات غمي شونډې مې تل لولي ملګرو
د سترې لاروي د ورک منزل غونډې جانان

د شپې په تور بخملو اننګو کې راته خاندي
د ګورو غرو په منځ کې د ځنګل غونډې جانان

چل بازې زمانې څه په خواږه کشمکش یوړ
د زړه له افغانستان نه د کابل غونډې جانان

د ښار د ښایستونو مینارې پسې نسکورې
جلانه جنتي ژوند دی شړل غونډې جانان

۱۳۸۴ غبرکولې ۲

رڼا میندې

زمونږ ماشوم غږ په میړانه هر ډګر وړی دی
هر چا له دې چمه په هر مهال مات سر وړی دی

زمونږ د کلی له اسمانه هر چا کړې ولجه
چاتر ښه لپو کې سپوږمۍ وړې چا لمر وړی دی

خدای خو لرو یتیمې اوښکې به رڼا میندې شي
خبر دی که تورو ماښامونو مو سحر وړی دی
اوس را ته وکېږې نیم وزرې ګلان دلته ځکه
یو ستمګر باد د سپرلي نه پوست وزر وړی دی

د لمبو ژبه

پنجې لګوي اوس په کشماليو انګارونه
راوړي دي د وخت ځيرو سيليو انګارونه

اوس ژبې د لمبو شولې جنډې پر قبرو رپي
شيندي خاورو کې ننه په کوپريو انګارونه

غوټۍ د تودو وينو د پرهار خوله کې وريتېږي
کفن شول جنازو له د ژړکيو انګارونه

د مرې زمانې مړو زلمو پاڅون او وحدت وکړئ
ځيږې ګوتې تپې پر ملاليو انګارونه

سپرغۍ چې د جلوو د پېښو له تلو را تويږي
اغوستي دي د لمر سپينو کوديو انګارونه

پر کلک زنځير يې وتړل نيم ژاوندي سحرونه
بې کچې زورور شول د ترورېميو انګارونه

خبر يې؟ د ګلپاڼو موسکا ويني غورځوي
ژوولي په پستو شونډو سپرليو انګارونه

پوښتي مو نو نور خله چې ژوند څه دی حالت څه دی
جانانه مورې للو کړل په زړګيو انګارونه

۱۳۸۰ ليندی ۲۹
د ځاځي بابا ادبي غونډه

په ګستاخ ګلبڼ د سپرلیو تماشې

مونږ د طبعیت پرتندي تل د وخت تندرو نه خورو
څه وکړو د شوخ نظر په جام کې سره اورونه خورو

سر شلوو ګرېوان شلوو خپېړو باندې مخ وهو
هم د لیونو په څېر تاوکړي زنځیرونه خورو

مونږ ستا د ګستاخ ګلبڼ سپرلیو تماشې کوو
نه له تا ښایست ژویو او نه دې ګلکڅونه خورو

هغه د توبو جنازې لاړې د ژوند متونه
اوس خوبه د لپو په کنډول کې شرابونه خورو

مونږ سرېخواره نه یو مطربه نغمې سازې کړه
موږه په سازونو د روحونو تصویرونه خورو

ویر، د ویر کیسې دي د رنو اوښکو په ژبو مو
مه پوښته مونږ مه پوښته بس پرېږده چې خپل زړونه خورو

اوسه مطمئن زمونږ هر لفظ د کاڼي کرښه ده
موږه ښکلي نه یو چې وعدې خور قسمونه خورو

وړاندې چې د عشق ډګر ته شو نو بیا دي دوې کیسې
یا جانان ګټو یا به جلانه پرې سرونه خورو

۱۳۸۰ دلوه ۶
اریوب څاڅي خیر مېنه

د ستورو کتوری

شاعر زړګي ته مې خمار د تودې مينې ورکړه
چې مرورې زمانې درته سپرلي راوړي

د شپو پر بام مې جانان ايښي ګل بخملې پاپې
د سپينو ستورو کټوري نه به غمې راوړي

که نه يې زړه کې مې يې ګرانه پښتنو کې رواج
مړي قبرو ته وړي واپس تربنه پتکي راوړي

ته چې پرو ته شوې په متو مې خاپوړې کوې
زما شړې به هم د سرو ګلو څوندې راوړي

د بنګاوو د ياغيستان دېوې به لا مستې شي
که د خيرنو رنګانو رنګ زړګي راوړي

اه دنګ جلان دې په چاکو پرې شوې پانه بوله
د بېوسې سيلۍ يې يو خوا بل خوا وړي راوړي

۱۳۸۴ مرغومی ۱۳
افغان ادبي بهير کابل تيمني

د پښنو ښکالو

څه شوه خالقه څه شوه څه شوه ړنګه ښنګه وړانګه
نن مې په زړه باندې بیا اوري هغه دنګه وړانګه

د پښنو ښکالو ته یې تر سپین سحره ویښ او سیدم
بیګاه ونه ګرځیده ستورو باندې چنګه وړانګه

ښایي د لمر له پا چاهۍ یې ورته زېری راوړ
بیا د کابل له اوړو تاو شوله قشنګه وړانګه

داچې د څنو رنګ تومبمه درښا پر تندي
ملګرو ډېره مې خوښېږي غنم رنګه وړانګه

اوس د ځوانۍ ولولې پیو د بیلتون په تارو
دزړو د بام څخه مو والوته خوشرنګه واړنګه

دابه تر څو د اشارو په ژبه رمز غږوي
خالقه ! تاکړه خبر بوله دغه ګونګه وړانګه

د غرور خلې څه نظر پرې د کرم ونکړو
ګنې څو ځله یې له پښنو تاو شوه ملنګه وړانګه

۱۳۸۰ کب ۱۲
اریوب ځاځي خیر مېنه

غزل

ګله ! تاوده ساړه وختونه تا ته یاد دي کنه ؟
د فطرتونو اتڼونه تا ته یاد دي کنه ؟

چې د تاوکړو جذبو غېږ کې به لمبه لمبه شو
ها ! غوړېدلي ګلګخونه تا ته یاد دي کنه ؟

د عشق ملکو به چې راوړې جنت ګرې شیبې
مست محفلونه ربابونه تا ته یاد دي کنه ؟

د روح ګلدان کې به للو شو پیښې پیښې خمار
په توبو را به غله جامونه تا ته یاد دي کنه ؟

مچکو خرپ به له ښایست نه ترنم جوړه وو
د خوږو مینو تصویرونه تا ته یاد دي کنه ؟

د لمر شغلو به د کنډو پر ټټیرو تپلو
د شنه نښتر کاږه لاسونه تا ته یاد دي کنه ؟

زېړ مازدیګر به د چینې پرمخ شو شاولې واولې
شول په نڅا به چنارونه تا ته یاد دي کنه ؟

نظر به هم نظر کړلیچ باندې تیندک خوړلو
د هر پکې مات شول تنکي زړونه تا ته یاد دي کنه ؟

۱۳۸۰ زمري ۱۹
خبر مېنه
د خلې د غونډۍ په سر

دګلپاڼو پاڼي

رنګ د محبت په شیبو پروت ښه دی
څه سرور په وینښو جذبو پروت ښه دی

للمې چې د زړونو کړي خړوب خړوب
مخ دې د ښایسته پر اوبو پروت ښه دی

غېږ کې د شوګیر او سم په سرو سترګو
خوب مې د موسکا په تمبو پروت ښه دی

ستا پر سر پړونـــــــــی د ګلـــپاڼو ښه
زما پر سر څادر د لمبـــــو پروت ښه دی

را د نرګســـــــي میو پیـــالې ساقي
پرېږده زاهـد جان په توبو پروت ښه دی

ځوږ ځوږ چې جلانه شي خاموش ماحول
غږ، غږ د تپو په چمبو پروت ښـــــه دی

۱۳۸۱ وری ۱۸
اریوب ځاځي خیرمېنه

ارمان تنده

خاورې ايرې شوم د الفت له ژونده پاتې شومه
چې بې جانانه شومه څه بې خونده پاتې شومه

د ديدنونو پر اوبو مې شونډې نه شوې لمدې
د ارمان تنده ومه تنده تنده پاتې شومه

سنګين پولاد وم په پلکونو به هم نه ماتېدم
يو ځل چې مات شوم نو بيا بې پيونده پاتې شومه

نن يې لمن ته تويېدم زماني پرې نه ښودم
بې اسرې اوښکه وم ليمو کې بنده پاتې شومه

را نه خوښې د ژوند يو دوو وښيارو سترګو يوړه
زه ليونی جلان د غم پر دنده پاتې شو مه

د رمات شوی يم

کله چې زه د عشق په ذات شوی يم
له هغې ورځې نه ميرات شوی يم

د هر ارمان له جنازې نه چاپېر
هر وختې وېش په خېر د سقات شوی يم

اوس دې د سترګو سيپارو کې اوسم
د ليونۍ مينې ايات شوی يم

راشه چې غبرګ زړونه کړو غاړه غړې
ګرانې ! را ماته شه د رمات شوی يم

دکړو څڼو پستي پښې

مين احساس شوم د نغمو پښو ته په رمز غړېږم
ته وا د ژوند د ګلکڅو په پښو ته په رمز غړېږم

خود به غرور خولې لګوي ستا د ښايست پر شونډو
ستا د کړو څڼو پستو پښو ته په رمز غړېږم

نازک خيال راوستم په خوند خوند د ساحل غيږې ته
لکه شنه څانګه د څپو پښو ته په رمز غړېږم

ګونګه چمبه وم د پيغلوټو په لاس ورغلمه
خود به بې دريغه د ټپو په پښو ته رمز غړېږم

ترينه مانا د ستا د نوم د پاکو تورو پوښتم
لکه نظر د ايينو پښو ته په رمز غړېږم

جلانه وخت چې په ګلکرو شيبو وتپلم
پښتون غزل شوم د پښتو پښو ته رمز غړېږم

۱۳۸۰ تله ۱۲
اريوب څائي خير مېنه

وړانګین مړوند

پر دښته د امید مو کوږ کړنګ را ولویدو
دامن په پسته لمن کې جنګ راولویدو

د خولې د هر پوکي نه یې خنجر د اجل ځغلي
د کور انګړ ته دا رنګې بدرنګ را ولویدو

د لمر زرینې پیغلې له وړانګین مړوند نه اوس اوس
په ځلي د ایرو یو بنګړی شرنګ را ولویدو

دا چا رانه پستو کې غوندې تور په ولجه یو وړو ؟
په لپو د لیمو مې سپینچک رنګ را ولویدو

ګلدان ته مې د زړه د سیلۍ غبرګې نه یو بوټی
جلانه کشمالی دې او که بنګ راولویدو ؟

۱۳۸۰ د لړم ۲۳
اریوب ځائې

د اریوب غوندي جانانه

د پخي شپي خواږه خوب غوندي جانانه
وخ در ځار د مینتوب غوندي جانانه

چا نوي مي خیال په تا پسې تورکانې
د شړي د ساده توب غوندي جانانه

د لمبه لمبه زړګي دي را نه غواړي
د اوبو د مهینتوب غوندي جانانه

د عقلونو فلسفي در نه قربان شه
د ځوانۍ د لیونتوب غوندي جانانه

جلان مرمه پسرلي ته مي زړه کیږي
غیږه را کړه د آریوب غوندي جانانه

۱۳۸۳ دلو ۸

هله پيښه کې مې نيسه

ځنې لويشه اوبه راکړه د قاتلې تندې شور شوم
ته د شنو د ښتو سپرلی شوې زه د وچو غنو اور شوم

شوخ نظر دې ګل پلوې د وريتې مينې نشان کړم
ښايې اوس پاک مسلمان شوم ښايې رګ رګ کې دې خورشوم

!هله پيښه کې مې نيسه چې تويېږمه جانانه
د شلېدلې ايينې غوندې د پرې وړانګو انځور شوم

اوس مې وړې پرکړلېچو نو خدايزده کوم ګړنګ مې وخورې؟
اوس د باد پر اوږو سپور شوم اوس د ماتې پانې ورور شوم

لکه دنګ سپين غر ياغي وم خو بس ستا د ښايست پېښو ته
لکه ځلې د مړو خاورو دا څه چل و؟ درنسکور شوم

اوس دې ګرد پاکوم ګرانه له ګلچين ګلچين نظر نه
د ليمو نه لړ څه پاسه د ښو لاندې دې تور شوم

ځان کرمه ځان رېبمه عجيبه غوندې جلان يم
اوس د خپلو جذ بو فصل اوس د خپلو جذبو لور شوم

۱۳۸۳ وږی ۲۸
اريوب ځاځي خير مېنه

تورې کوتې

ځان ساته گل څانګې د تور وخت د اور لمبه دې خورې
ګرځي هره لار باندې د ورېي نظر غله دې خورې

لا د تورو ږميو تورې کوتې دلته وينبې دي
ورو راځه سحره هسې نه چې رانه وه دې خورې

پام دې دی مغروره خپل غرور دې زيږوي ښېرې
تا چې خورې نوخپلې شوخې سترګې شوخ بانه دې خورې

ستا څه دي رقيبه ! يار زما او زه د يار يمه
مينه خو زمونږ ده ضرورت څه دی چې زړه دې خورې

ای ! د تورې ډښتې پاچا تور ليوان دې خوشې کړل
ستا انصاف هم دا دی چې رمې دې خورې شپانه دې خورې

ټول کړه د جلان خياله د ښکلي جزيرې پيغې
شور کوي د تور سمندرګي ځېږه څپه دې خورې

۱۳۸۰ لړم ۱۴
اريوب ځاځي خيرمېنه

غرږ مې ورک دي

غرږ مې ورک دي مورې مورې سترې غرږ په چا وکړم؟
اخ په خدای نیمګړی شوم نیمګړی غرږ په چا وکړم؟

ای ادکې ! ووایه بچیه راته ووایه
اوښکې اوښکې زړه مې دې راوړی غرږ په چا وکړم؟

خوله د ښیرازۍ مې په ډبرو د وخت ماته شوه
مینه مینه ژوند مې اوبو وړی غرږ په چا وکړم؟

ژوند مې له یاغي ځوانی نه ځلی د ایرو جوړ کړو
ډیر یم طبع خړی طبع خړی غرږ په چا وکړم؟

بیا یې مې جلانه ! اندېښنې د ژړا غرونو ته
ستونی کې مې پروت د سلګو پړی غرږ په چا وکړم؟

۱۳۸۳
اریوب ځاځي خیر مینه
د خوږې مورجانې د مړینې په وخت

په دي نه هم نه پوهيږم ؟

څه د سرو سلګيو وخت دی چې ترکېږمه وریتېږم
د لوګي سکنی ورور شوم د لمبو په سر ګډېږم

ته مې هم په صبر لمانځې زه هم صبر صبر غواړم
دا چې نه درنه صبرېږم په دې زه هم نه پوهېږم ؟

په شيبه شيبه قاتل يې پېژنم دې پېژني ځان
ته مې وژني زه ځان وژنم خو دا ولې نه مړکېږم؟

دا مې لویه سرمایه ده د دردونو د ژوندون
د خپل مات ارمان په پښو کې اوده کېږم بيدارېږم

دا بايللی بخت جلانه د مالګين صابونه لار شوه
پرې غورځېږمه پاڅېږم او چې پاڅېږم غورځېږم

۱۳۸۳ کب ۱۱
کابل ازادی ریډیو

غزل

درد مې د فن جامې اغوستي غزل خوان دی
اوس مې زړه دیوه حسن ترجمان دی

تول بدن يې دستم د کفر کور شو
يو ليمو کې يې نظر ناست مسلمان دی

په خوږو پستو کیسو کې زمونږ مرګ دی
اخ د سرو غشو باران زمونږ درمان دی

ديو چا مرګ کلی دارنګې خاموش کړ
ته به وايې چې يو چولی بيابان دی

لټوم دې د ګوتکيو په کوتو کې
ستا لاسو کې پرون ورک را نه ګريوان دی

اوسوو يې د زړه غټ منځ کې جلانه
وا جانان پر موږه ګران لکه ايمان دی

۱۳۸۳ سرطان ۲۸
کابل کلاچه

غزل

څومره په نازدزړوپربام ځې چې راونه غورځې
جینۍ! کمکۍ یې په سترګام ځې چې راونه غورځې

مخ په مړوند کله پټېږي په دې بنه پوهېږم
ته خپل مین ته په سلام ځې چې راونه غورځې

دځوانۍ نوی اور دې زړه دلمس په شګوولي
که داوموشیدوترجام ځې چې راونه غورځې

نن دزیارت نغری بیاغواړي دنذر ډوډۍ
ته دجمعې په شپه مدام ځې چې راونه غورځې

ها لیونی جلان په مینې پسې ځان مړکوي
هلته به ته ډېره پربام ځې چې راونه غورځې

۱۳۸۵لیندۍ ۲۱
شمشاد تلویزیون کابل

پښتو

ټول بدن د غوښې خو د زړه غوښه خو غوښه ده
ژبې خو دي ډېرې خو پښتو مې ډېره خوښه ده

دې ته سور غرور هم ګونډه ماتی شي سجدې کوي
دا د پسرلي شړی د لمر پر اوږو خښبه ده

وخت خو مره ساده دی چې ټپې مو په رسۍ ترې
چا پر شګو ربګو د دریاب نیولې مخه ده

ماترې د زړګي جنت جنت کابل جوغدي راوړو
دا بره کوڅه خو راوتلې له دوزخه ده

هوډ دې د قاتلې تندې مات شو چې حلال دې کړم
ځنګه ده جانانه اوس دې اور اور سینه یخه ده ؟

نن خو یې د څنو په پستو ګوتو کې ماته کړه
ستا جلان د ستا لمن کې پروت لکه شنه پخه ده

۱۳۸۴
کندهار د هوتکلیانو د غورځنګ ۳۰۰ مه کلیزه

پخه (پانه)
په قافیه کې د (ښ) او (خ) د نه مراعتولو له کبله بخښنه غواړم

زرینې شکې

لکه انار چې ناوې وار کړي په دیوال مات شي
داسې مې ستا د بڼو سیوري لاندې خیال مات شي

د سپیدو ستوري د ابجدو په زور خولې په خولې کړم
چې ستا د نوم تر کلي راشم رانه فال مات شي

پام کوه ډېرډېر د حیا پر سپېڅلتوب چېرې نه
پېغلې هینداري نه تصویر ستا د جمال مات شي

لکه د غرو پر سر چې باد کې باراني څپې وي
کله دې داسې په درنو څڼو کې شال مات شي

بیا به د اوو چینو زرینې شکې څوک پخې کړي؟
که د یار سترګو نه د کوډو تور بنګال مات شي

جلان دې دارنګې پیکه کړم پښتنانه ضمیر ته
لکه نقاد نه چې منطقو کې مثال مات شي

۱۳۸۵ وری ۱۳
افغان ادبي بهیر کابل تیمنې

انځور یز ورغوي

ای ! راته وګوره په سترګو کې دې ستوري ژبا ړم
د لوی ښایست د خوږې ژبې نه څو توري ژبا ړم

د پسرلي خوږې سیلۍ ترې لوپټه جګه کړه
د یار د څنو ماښامیز ماښامیز سیوري ژبا ړم

لته څلور جهانه زور دلیونۍ مینې دی
هغه دوه کوره د غونډۍ پر سر چې ګوري ژبا ړم

د کایناتو د ښکال وو انځوریز ورغوي
د طبیعت په ایینو کې مې چې ښوري ژبا ړم

د درد پر سرو پاڼو چې کاږمه جالنه کرښې
ارماني ژوند په احساساتو له هر لوري ژبا ړم

۱۳۸۴ سلواغه ۲۸
کابل افغان ادبي بهیر

غزل

لمر به له ګریوان نیسم د پښو پوړۍ به غر کړمه
ګورې به چې څنګه لاس په لوړو باندې بر کړمه

هله دې زه ومرم چې ټیکرۍ مې د خوربې پښتو
بس چې د ستورو زمانو ته وړپسر کړمه

وخته ! د هنر په تماشو کې به مې وستایې
یار چې ګوره ګوره کړم او زه ځان مرور کړمه

هله به یې زړه ته زور د میني لاره وموهي
زیر زیر اننګي چې یې پر شونډو بختور کړه

و جلانه ! ډیرې جنکۍ به لیونۍ کړمه
زه چې شړې واغوندم اتڼ ته متې ور کړمه

۱۳۸۵ چنګاښ ۲۵
شمشاد تیلویزیون کابل

غزل

له کاڼي جوړه کړي هینداره پوخ کمال هم لري
د غرو شډل بډل شاعر مې داسې خیال هم لري

بلا دې واخلمه اشنا د زمانو قاتلان
که سر کې کبر ګرځوي پښو کې زوال هم لري

د جمعي لمونځ خنګه په دې کلي کې نه دی روا ؟
ملا نه واخله تر دې پورې چې کلال هم لري

د چاپه خیرو ګرېوانو پسې په کټ کټ خندل
تا ته به ډېر خوند درکوي مګر وبال هم لري

دا ځل مې داسې د سندور پېغله ومونده
چې د ښایست تر څنګ پر څنو زرین شال هم لري

د زړه درې نه مې تیارې نه پاکوي جالانه
ګنې په ښې لاس کې د وړانګو سپین د سمال هم لري

۱۳۸۲ سلواغه ۲۴
کابل ګلاچه

بغاوت

مینه زرینه وړانګه بولم دفطرت دکاله
زه په ښکالمین مدام ښکالته ژوند تېروم
که څوک مې تورداغ لګوي پرلمن باک یې نشته
دانسانیت دفلسفې رڼاته ژوند تېروم

!نورمې جذبې دغالمۍ وختونه نه قبلوي
نوردبې ځایه حوصلولړی شلوم زمانې
دخاموشۍ دپردوشاته اوښکې نه تویوم
نورپه خندا خندا ضمیرپه چاړو وړم زمانې

دبې ګناه ملالوسترګو پسرلیز رنګونه
نورد دردونو په خیرنو پاڼو نه لیکمه
دچادمینې ترشاه پاکې مینه ناکې هیلې
دتوروکاڼو قاتلیز محیط ته نه ژباړمه

که لمر راخیژي له بل لوري بس راودې خیژي
نوردهینداړو پیروي کاڼوته نه منمه
شپې دې داخپلې زوروړې سترګې ښې برندې کړي
خوتورې پیښې یې دسحر پرپاڼونه منمه

څوک چې معصومې خنداګانې په ژړاړوي
زه یې دښمن دصمیمیت او محبت ګڼمه
دوی دژوندون دنزاکت په مانا نه پوهېږي
بس الرویان یې دظلمت او دوحشت ګڼمه

چي د حيا او شرم نوم الندې يې پټ تېروي
ددې تپولنې بې ماني منفي رازونه سپړم
د زور او واک په تور قالب کې يې چې څه بند کړي
نور يې نړی ته د اجاهل جاهل کارونه سپړم

دا چې په منځ د عاطفو کې لکه اور ولاړ دی
توکل په خدای د خدای په زور د غرور غرا ړوم
نور د پښتو جام کې اوبه د رواجونو نه څښم
نور د سپېڅلي بغاوت شراب په سرا ړوم

۱۳۸۵ لړم ۱۲
شمشاد تلويزيون کابل

په اوبو کې رانجه

ته خو شاعره د طبيعت شاعره
ته له خپل ځانه ناخبره ولې؟
لکه رڼه هينداره
د مخ پر پاڼو دې سندرې قدرتي کښلې
لکه لونګ وې په نکريزو لانده
ای ! د طبيعت شاعرې !
د يوې خوږې شاعرۍ بوی دې له ځوانۍ الوزي
ته د ښايست لباس کې
ځانګړی سبک لرې
که خپه کېږې نه يو خواست کومه
د ځان په ګټه نه د ستا په ګټه
راشه کتاب د دې سندرو چاپ کړه
ګراني پوهېږې کنه ؟
د ا شاعري خو د شاعر نه د عوام حق دی

کنجوسي مه کوه حق ورسوه
د زړونو ژبې ته خدمت وکوه
د ارمانونو د لوستونکو سترګې
اوبه اوبه کړه تندې وتښتوه
ای د طبعیت شاعرې!
ته پرې هیڅ څه له ځانه مه ورکوه
د چاپ مالي لګښت یې زه اخلمه
زه هم غریب یم چندان وس نلرم
خو د ځوانۍ سیکې پریمانه لرم
څومره چې وړې درسره یویې سه خپل کار پرې وکړه
ای د طبعیت شاعرې!
زه یوه پته درکړم
د وفاښار کې
د هیلو چم کې
او بیا په ښې اړخ کې د مینې په نوم
په کتاب ځای کې دې سندرې چاپ کړه
ګوره کمپوز یې نکړې
د مخ پر پاڼو دې سندرې فطرتي کمپوز دي
هم په کتاب د زمانې سریزه ونه لیکې
ځکه کتاب باندې سریزه اوس څوک نه خوښوي
خو
دغه یوه خبره یاده لره
چې د پښتنې انځور یې
د یوې تازه شنې زرغونې وکاږه
ځکه چې شنه زرغونه
په رنګارنګ لباس کې ډېر څه لري
د کتاب نوم دې کېږده
ګرانې !
اوبو کې رانجه .

۱۳۸۳ چنګاښ ۲۸

ګیله

زما د شړۍ زما د شملې په سرکې سره ګلابه
زما په مینه کې روان ځپه ځپه ګلابه

ما د هیندارو په اوبو کې ستا نظر بلوه
ما د سندرو په خوږو شرابو ډېر لمانځلې
ما دې ښکالو ته بدرګه له ترنمه راوړه
ما دهنر د خوږو ځنو رنګ کې هم پېیلې
د یو خواږه احساس پر ژبه لکه نوم دجانان
په خدای چې ګرانه ما خو ته کرلې ته کرلې
د پېښتنې عادت له مخې مې غېږ پرانستله
ما د ښېنترو او د غرونو شاعر وبللې
ځنګه دې مخ د مرور سپرلي په څېر واړاوه
خدایزده د کومې زوروې ښکال رنګ یوړې ؟
له تږلنیزه محبته دې الس ومه خېژه
د ځان ځانۍ په لور د کومې ادا شرنګ یوړې ؟
سندریز غږ دې د چمبې په شانته شور نه کوي
ښایې اشنا د زمانې د غرور زنګ یوړې
مستانه ! اوس دې د حسینو جامې هم اغوستې
رنګ دنکریزو که خواږه بوی د لونګ یوړې؟

ګرانه ! ته ګرم نه یې چې زه چاته الس وغځوم
لاس مې پرې کېږي په مړوند کې ځوک مې لاس نه نیسي
زما د ځان غوندې جانان هم ما د ژوند لاره کې
له پېښو ونیسي له غوږ ځخه مې پاس نه نیسي
هو دادې حق دی چې مې زړه د اور په کاڼو ولې
ځوک چې ښیېښې پرې کوي غلی پرې الماس نه نیسي
د بخت په تورو ګردابونو کې مې ساه بنده ده
د ژوند کتونکې مې نظر نیسي احساس نه نیسي

منم چې زه به په سندروکې څه نلرمه
د تخيل په مينارو به لاس برى نلرم
خو ما دمينې جانانه پېغله چينه وبوله
څه که اوبو ته د چا لپوکې منگى نلرم
که څوک مې څوانې هيلې رېبې لکه شنه فصلونه
کومې کينې ته په سينه کې گرانه ځاى نلرم
عمر دې گل مه شه شاعره گله گل واوسې
زه په خپل ژوند کې بې دمينې بل کوم شى نه لرم

۱۳۸۵ وری ۱۳
د شمشاد تلويزيون کابل

دلمر جامې

عجيب قاتل دى
عجيب هنر کوي
دلمر جامې واغوندي
را نه چاپېر تاوېږي
د ژوند ځوانۍ نه مې
دمينې سيوري
په رڼا ماتوي

۱۳۸۲/۱۱/۵
کابل وزير محمد اکبر خان مېنه

وریته غنم

سلام سلام په ډېره مینه سلام
د نوي کال دې مبارک شه ګلې
د پسرلي په شان ته شین ټیکری دې
په ګلورینو وړانګو ډک شه ګلې
زه چې سحر له خوبه پاڅید مه
ما د لمانځه نه پس یاسین ولوسته
تا ته مې ډېرې دعاګانې وکړې
خوږو خوږو هیلو امین ولوسته
سږکال خو کال په جم او جوش کې راغی
څنګه دې ستا د طبعیت ګلدرې؟
ژوند به دمینې ساز کې و نخوي ؟
د خوږ نظر جنت جنت ګلدرې
نن فولکلوریک روایت وکاروه
نن دې دښې سترګې کجل بدل کړه
د زمانې په کړلیچونو باندې
ښایست لمبه کړه ناز پر ګل بدل کړه
ښې دې ځوانې اداګانې کوي
ښایي هنر دې په زړګي ژوند کوي
په سرو لاسو کې د غمیو ګوتې
دا کلیوال عادت دې ډېر خوند کوي
پام کوه ډېر د وخت له وږیو سترګو
په هر ځپک ځپک سپیره وربېږي
سپېلنې ډېر دود کړه زیارت ته چې ځې
د چا پر چا ښه ځوانې نه لوربېږي
هو ! رانه هېر وو دا په ډېره منه
یو څه مې تاته لیونۍ راوړې
د خړ څادر په خړه پیڅکه کې مې
وریته غنم درته ډالۍ راوړې

۱۳۸۵ وری۱

زما خوږې مورجانې ته :

هغه

هاغه پورې شين بخونه غونډۍ ګورې!
چارچاپېره تربنه شنې ونې ولاړې
هلته پروت زما ارمان زما جنت دی
بام د مينې ته د زړه ستنې ولاړې
چې د سرو شنو مرغکيو سيل پرې ګرځي
د خوږ لفظو اوازونو پرې اتڼ دی
پستور پرې له شينکي اسمانه اوري
د قدرت د رحمتونو پرې اتڼ دی
هغه شنه جنډه چې رپي نري باد ته
پرې ليکلې مې سپېڅلې کليمه ده
ها زما د خوږې مينې سر چينه ده
د ژوندون د تصويرونو اينه ده
هغه دوې شناختې او ځلی چې ښکارېږې .
په وړو وړو زرينو شګو رنګ دی
چې د ژوند د ورېمو ساز کې يې زه ساز کړم
ها ، ګالب هلته د مرګ کړی کې زنګ دی
رانه الړه ته وا خوب کې مې ساه لاړه
د ژړا د غړونو سرته يې ياغي کړم
اوس چينه د يوې زرينې شاعرۍ شوم
د دردونو په سندرو يې غني کړم
د جمعې په شپه خو خامخا ورځمه
پاکه مينه يې په مينه مينه وايم
ايينې پرې د رڼو اوښکو کرمه
د ياسين په زمزمو يې خدای ته ستا يم.

۱۳۸۴ سلواغه ۹
دلوی اختر ورځ

د ګل پاڼې

نن یو ګل څېړمه
ملګرو دا رنګې ګل
بال ګلپاڼې لري
یوه ګلپاڼه نوراني
سپوږمۍ ده
د دې ګلپاڼې په سر تورې کرښې
یو سندریزه غوندې رنګ لري
نغمه نغمه ده
دوې ګلپاڼې یې دوزخ زېږوي
دوې ګلپاڼې یې جنت زېږوي
او دوې ګلپاڼې یې کوثر زېږوي
بله ګلپاڼه د ښایست غونډه کې
بله ګلپاڼه یې ملکه د ژوند
هم یوه بله ګرد کې ګلپاڼه
چې پر تتېر یې یو وړانګین تپی دی
خوا ته یې دوې ګلپاڼې نورې
اخ لکه د عشق جامونه
هم له دې ګله دوې ګلپاڼې څوړند
په یوه رنګ دې خو ګلپاڼې جدا
لکه د لمر یوه طالیې وړانګه
چې په اوبو کې له هینداري نه مچکې واخلي

۱۳۸۲ وری ۲۰
اریوب ځاځي خیر مېنه

جهانونه مزلونه

ړوند خو نه یي نه ړوند مه شي جانانه
په السوکي مي کلپونه دي جانانه
په لیمو کې مي دوه نیم کتابه لوست دي
په احساس کې مي اورونه دي جانانه

د قتلونو غبارونه تري چا پیر دي
د جذبو په اتڼونو خنجر ګډ دی
چي د میني سري پټي وي پري تړلي
اوس پر هغو ارمانونو خنجر ګډ دی

ډېرینو غشو ژبي دي ایستلي
زمانو کړلي د زړونو چیني وچي
غېږي غېږي څني نه شي کیښوی سر ته
د خوږو خوږو خوبونو چیني وچي

د سکروټو فرش ځپک په ځپک خور دی
په تنهاکو په زګیرویو کې مو ژوند دی
جهانونه مزلونه مو تر منځه
د بیلتون په سرو کړیو کې مو ژوند دی

د مو سکا ګلداري بي کچي خپه دي
د باران له ترنم نه مروري
دردوونکي غږ ته یي نشته څوابونه
بتخاني دي له صنم نه مروري

نو د زړه د غوښتو خوله مي ده پرانستي
د خوږي میني سیندونه پکي مینځه
موده وشوه تخیل مي پیکه شوی
د نظر د مالګو غرونه پکي مینځه

۱۳۸۳ کب ۹

لمبه

شپه که هر څومره
دتیارو تي
د شیبو جام ته لوښي
تي به وي تور
زېړوي سپینې شیدې
پوهېږې؟
سپینې شیدې
د رڼا یې نښه ده

۱۳۸۳ وری ۳
کابل ګلاچه

زما ځواني مرګ ورور

سيد غني غني ته:

په دي ګومان مه شي چي هير به دي کړم

زه چي کوم دنګ يا غي پښتون ووينم
د ژړا خوړين غر شمه ته راياد شي
د پښتنانه احساس ځيره رنګ کي مي
لکه سپرلی راشين شي ګل اباد شي
پر ځواني مرګي لاري تلليه ګله!
څنګه دي غبرګه کي دنګ سر يوړو
ماته دي غرونه غرونه درد پريښودو
تا د ګلونو سمندر يوړو
وخت بي ګوناه راته ثابت کړي ګرانه
ته پر اسلام ته پر پښتو مين وي
ته ددي خاوري يو رښتونی بچی
ته په دي دښتو په دي غرو مين وي
تا د حماس په برج کي ژوند تېراوه
لوی مبارز لوی مبتکر انسان وي
تا غلامي سور جهنم بللو
د ازادۍ د جنګ سر تېر انسان وي
په دي ګومان مه شي چي هېر به دي کړم
نوم دي کړم د زړه پرځمکه ګله!
د حال، ماضي پردو کي نه راښکاري
په يو مجهول جهان کي ورکه ګله!
که زمانو د رمز هينداره راکړه
ستا دقاتل تصوير به وژباړمه
خاموشه ژبه به يي سره تبۍ کړم
د شپو روان بهير به وژباړمه
بيا به د وړانګو نه جنډه جوړه کړم
ستا پر خاورين ځلي به وريېږي
شعار به دارنګي پري وليکمه
بد مه کوئ ځکه بد نه زړېږي

ګراني!

سترګې دې وايي
چې په مینه باندې تیره کېږده
ګراني!
باران چې اوري
څمکه به نه لمد بږي؟

۱۳۸۳ تله ۳

اریوب ځائي خېر مینه

دوه پرکه سپوږمۍ

که د جام نسکوریدو ته خوله د ګل شوې
پر اوبو به زرين شرنګ د زمزمې شي
بيا به ځي درپسې ټول د ګلو غږونه
بيا به پېغله شنه لمن د زمانې شي

د نازونو د سپرلي پر لېچو اوره
چې پر څڼو دې طبعيت شال د خندا شي
زره چاودې حوصلې مو کړه راغونډې
چې مين مين ماښام مو په نڅا شي

که سکروټو له خماره څکه وکړه
بيا به ګورې چې لذت کې مرينه څه ده
چې دې زړه د زړه په خوله کې مين خوب شي
بيا به ګورې چې ژوند څه دی مينه څه ده

ګناهونه به په منډو درته راشي
چې لمده دې په خولو باندې سيلۍ شي
بيا دې ګوره د ټټر سپينې روپۍ ته
ناڅاپې به پکې دوه پرکه سپوږمۍ شي
نو راماته شه د لوړ غرور ملکې!
چې ياغي زور دې ډېوه کړمه د فکر
پر جبين دې د مچکو سجدې غواړم
چې جذبې دې څانګې څانګې کړم د ذکر

چې نظر دې د خوږو سترګو راخوږ شي
دې احساس کې د هيندارو مانۍ لامبي
د خامکو په دسمال کې مې چينه ده
پکې ستا غوندې سپين چکه ! نجلۍ لامبي

۱۳۸۳ زمری۱
شمشاد تلويزيون کابل

افغانستان

جام د کوثر که د شهید پر شونډو پروت و بیا هم
د خپل وطن د ازادۍ اوبو ارمان کې به و
خدای که په دې دنیا جنت وای پیداکړی چېرته
زه په ایمان وایم چې ګران افغانستان کې به و

۱۳۸۱ وری ۱
کابل

چې د خدای سره غرېږم

راوړه سترګې دې زما سترګو کې کېږده
چې لوړ غرونه درته لوړې ایینې شي
چې د خدای سره غرېږم ته رایاد شي
د ا ګوناوې دې جانانه تاپسې شي

۱۳۸۴ سلواغه ۴
کابل نوې کارته د برقی کلا

اووم براعظم

اور اور شي غوښتنې اخ چې خام نظر په خامه خوله
مینه شي د ګلو کتا بونه غبږ کې ونیسي

اوس چې شو اووم براعظم د ښکلا ځوان جانان
اوس به د سپرلیو هیوادونه غبږ کې ونیسي

۱۳۸۵ وری ۱۷
کابل نوې کارته د برقی کلا

کاښي چې مين شي

خدايه !مستانه سترګې يې واوښتې له غرونو نه
چاته به دميني خوږې لارې ترېنه جوړې کړي ؟

مه کوه زمونږ د ځوانو زړونو د مرګي هڅه
کاښي چې مين شي خداى هينداري ترېنه جوړې کړي

۱۳۸۵
اريوب ځائي خېرمېنه

بد نصيب

د سرو لعلونو خزانه وي خو چې لاس وروړو
مونږ بد نصيبو ته د مړو ايرو کندو وخېژي

مجبور يو لاس د ميني بيا چاته ونه غځوو
په چا چې واچوو سلام هغه هندو وخېژي

۱۳۸۱ زمرى ۲۲
اريوب ځائي خېرمېنه

ګوناه به وکړي

شډل به ښکارم چې پښتون يم ليونۍ زماني!
لباس د خښتې لکه ختې په قالب کومه

ښکليه ! ګوناه به وکړي پام نظر مې ونه تروړي
زه ستا په سترګو کې ديدار د ښکلي رب کومه

۱۳۸۱ تله ۱۰
اريوب ځائي خېرمېنه

تنې تنې

پسې الماس د شعر د ژبې ښه تېره ګرځوم
په جامه سپين لکه ښيښنه د ريا پير لټوم

بېګاه په خوب کې په تنې تنې مې نوم د جانان
نن ديو ښکلي په ليمو کې يې تعبير لټوم

۱۳۸۱ تله ۲۵
ځائي بابا ادبي ټولنه
اريوب

ملک بلا خوړلی

په ښه او بد پسې به نه ګرځې بلا دې واخلم
دلته چنډخې هم په پښو کې د اس نال ګرځوي

هغه زمونږ د کلی لوړ ملک بلا خوړلی
د ملکۍ پټکی په سر اوس يو کلال ګرځوي

۱۳۸۱ تله ۳
اريوب ځائي خېرمېنه

د ايينې ټټر

زه چې نغمې د هر پرهار په شونډو سازې کړمه
د ګل تصوير د ايينو پر سپين ټټر وخاندي

مونږ يې ترلي د حالاتو ددوزخ په زنځير
څه که جنت ددې نړدې کنډو پر سر وخاندي

۱۳۸۱ وری ۲۵
اريوب ځائي خېرمېنه

تاتا

د انګار غشي مه وله د ښېرو ګوډي به يوسي
ګوره دي خړو کوڅو کې ملنګان د نغمو شته دي

ماشوم خيال مې په تاتا او په خپوړو ورځې ځکه
د ګلپاڼو په تيونو کې شيدې د وږمو شته دي

۱۳۸۱لړم ۱۸
اريوب ځاځي خېرمېنه

کومه وجه

ګل د کاڼي په پرهار کې غېږ کړه خلاصه
ستا د شونډو په تمبو کې موسکا نشته

د لمبو نه تاو په کومه وجه بېل شو؟
په نظر کې دي نن شوخه ادا نشته

۱۳۸۵لړم۱۰
اريوب ځاځي خېرمېنه

څه ګودر خونه يم

ډېر به مې هم نه وهې د شوخ ناز په ځيږه خپړ
زه لکه ماشوم په نه خبره مرور يمه

وړې رانه همېش په لپو لپو د تن سرې ويني
ګرانه ! څه ګودر خو نه يم هسې يو پرهر يمه
۱۳۸۱لړم ۱۵
اريوب ځاځي خېرمېنه

دا به يې ښيګڼه ګڼم

لکه ليوه د پيرې ښکار له ښه بيدار ولاړيم
خو وخت پر ما هيڅ دوبره د زړګي غل نه راوړي

چې خپل تندی مات کړم پرې دا به يې ښېګڼه ګڼم
جانان دې کاڼی ماته راوړي خير که ګل نه راوړي

۱۳۸۲ زمری ۲۱
کابل

ستړي خولې

د وخت بلا وو راته ستړي ستړي خولې خلاصې دي
ګڼې په غشو د ښامار ويشتنه ګرانه نه ده

که مونږ نه وينې ځې له دوی هم شيدې نه بهېږي
بس ګوزاره کوو د ځان پوښتنه ګرانه نه ده.

۱۳۸۱ ليندی ۲
اريوب ځائې خېرمېنه

تناکې

پېښې د تخيل مې پرې تناکې شوې
د ښته د ښايست دې اوروورينه ده

شونډې دې د موم په شان ته نرمې دي
ناسته پرې خبره ډبرينه ده

۱۳۸۲ وری ۱۳
کابل

د دوزخ لوږه

خود به يې سترګې د ناترسه دوزخ لوږه بولو
چې په اور اور نظرو غرونه پورې ورې شلوي

په شنه پړوني کې يې سپينې ايينې مه ګڼه
هغه تمامه شپه له شنه اسمانه ستورې شلوي

۱۳۸۲ وږی ۱
کابل نوی ښار

ونيوم

هسې څه زړې مې قبول و ګڼې ستا د لاسه
ليونتوب وړی وم خو کلک خپلې پښتو ونيوم

ليونۍ مينې ته دې څو ځله قايل شوی يم
دا هم منم چې زمانې ته دې له پښو ونيوم

۱۳۸۲ زمری ۲۵
کابل

دم ختلې هيلې

ما يې رڼا ته د خپل غوښ زړه پرهارونه ګنډل
لکه ډيوې مې پخو شپو کې بلولې هيلې

ستا د ښايست تر لوړې څوکې چې ونه رسيدم
ببرته مې راوړې ماتې ماتې دم ختلې هيلې

۱۳۸۲ وږی ۲۳
کابل

للومي کړه

ښکلي به بدرنګ کړې ايرې مه شينده
ناست مې په ليمو کې تصويرونه دي

راوله نظر پرما للو مې کړه
سترګې دې خوارې خوبونه دي

۱۳۸۲لړم۵
رشاد ادبي کره کتنه کابل تايمني

زما خوی لري

د خيال کوپړۍ مې شوه ډنډوکی د باران اوبو ته
پکې د لوړو غرو سرچک مرغان منبوکې وهي

ګړنګ هم غوړ لري او خوله لري زما خوی لري
کوکې مې اوري په ځواب کې راته کوکې وهي

۱۳۸۲ليندۍ ۲۳
اريوب ځائي خېرمېنه

نا ممکنه ده

دا نا ممکنه ده چې ننګه زمرۍ
ځوک دهوسۍ بچونې خام ته لوېشي

د ګل تيونو نه شيدې د وړمو
په تورو ګوتو د اور جام ته لوېشي

۱۳۸۲ليندۍ ۱۴

د اریوب لار

مدام سرې ښه خوی کې سرې ښه نه وي زړګیه!
د عشق د لیونتوب په لاره کله ځه

خدای مه کړه چې تصویر دې د یار سترګو کې تت نشي
جلانه د اریوب په لاره کله ځه

۱۳۸۴لړم۱۲
کابل

روان پوه

وخت روان پوه شوی دی هیڅ راز د میني نه ساتي
ګوره خپله ښۍ سترګه دې پټه پټه پویه کړه

ما ورته د زړه ددروازې غبرګه پرانستې ده
خدای دې دا وړه خندا په شونډو زر رالویه کړه

۱۳۸۲مرغومی۱۲
افغان ادبي بهیر کابل تایمنی

لوړه نښتره!

د سترو زړو دمه مو نه کېږي په بل چا باندې
دا ته که مرګ یې او که ویر یې خو بیا هم ټکور یې

په سپین ټټر دې د تبرو غشو خاپونه ناست دي
لوړه نښتره ! شاید ته هم د مینو ورور یې

۱۳۸۲لیندی۱۷
اریوب ځائې خبرمېنه

زما سیوری

د لمر غوندې جامې چې ورته وانه غوندې ګرانه
په تورو او په کاڼو زما سیوری نه ماتېږي

که ژبه رانه پرې کړې نو ګونګی به شم رقیبه!
احساس نه مې د یار د نامې توری نه ماتېږي

۱۳۸۲ سلواغه ۵
کابل وزیراکبرخان مېنه

د غرور لمر

ما دلیمو کتاب ستا مخ ته غوړولی و خو
ای د غرور د اسمان لمره !درنه هېر شوم ولې؟

دا خو دنیا ده خلک ښه منظرته سترګې نیسي
ښکلیه ! ستا مخ ته چې مې وکتل کاپر شوم ولې؟

۱۳۸۱ غبرګولی ۲۱
اریوب ځائي خېرمینه

په ښیروکې مینه

کله نا کله په ښیرو کې مینه هم یادوه
وریځې هم تورو برګو پیښو کې باران ځایوي

له جادوګر نازه دې سل ځله لوګې جانانه!
لکه ښکاري په یو نظر کې بیا بان ځایوي

۱۳۸۲ مرغومی ۲۸
افغان ادبي بهیر کابل تایمني

دنګه میناره

سلګۍ سلګۍ شیبې وې چې دوربین کې د خوارۀ خیال
لیدله مې د وخت له یو کړنګه میناره

له ځان نه غېږه تاو کړم او په ځان مې دمه وشي
ځواني د جانان هم ده لکه دنګه میناره

۱۳۸۲لیندۍ ۲۳
اریوب ځائي خېرمینه

زما زړه

هرڅو که د خپل تن په غوښو موړ دی زما زړه
بیا هم د مینې ورور دی سړیخور دی زما زړه

د خدای د کایناتو ایینه کې چې یې ګورم
کټ مټ سپینچکه ! ستا په شان ته جوړ دی زما زړه

۱۳۸۴لړم ۲۴
کابل نوي کارته

تنې

شاعر به شم ملګرو د جانان غوندې سندره
پیدا مې کړه د ګل د ګرېوانه یوه تنې کې

پوهېږم چې په سر باندې مې خاورې ایرې نولې
خو تاته به ژوند غواړم د نرګسو په مانۍ کې

۱۳۸۴ وږی ۲۲
کابل

زمونږ ژوند دی

زمونږ خوښېږي زمونږ ژوند دی ژوند همدغه مانا
د حورو لېچې شي سرې شونډې دموسکا لباس کې

شرم نیولې ګنې ټول مړه دي په مینې پسې
هر څوک مین دی څوک شاعر څوک د ملا لباس کې

۱۳۸۴ چنګاښ ۲۵
کابل

بارانيز ماښام

سترګې دې واغوندې جامې د پسرلې د چینو
چې له بڼو نه دې ګلچک ګلچک نظر لاندې شي

راياد شي ته ، لويه هينداره منځ کې بله ډېوه
چې بارانيز ماښام نه څوکه د سپین غر لاندې شي

۱۳۸۴ وږی ۱۴
کابل

د زړونو کیسې

زمونږ د چم په اینو باندې غبار مه کړه
زومړیه !مات به دې کړي دا خلک میرات خو نه دي

د مینې رمز کې څوک راګډ نکړې ساده جانانه!
دا خو د زړو کیسې دي څه انتخابات خو نه دي

۱۳۸۴
افغان ادبي بهير کابل تايمني

شلیدلی جام

خیر وکړي غرور دې د لیمو په پیڅو اور اخلي
لمر چې په لوېدو شي نو د غرو له څوکو والوزي

زړه شلیدلی جام بوله چې مینه مروره شي
عقل خو باید چې د مغزو له څوکو والوزي

۱۳۸۴
افغان ادبي بهیر کابل تایمني

رحم

زړګیه ! ځان محکم کړه د ژوند په هره دښته
دې وخت کړلي لارې ببلې ببلې دي د اور

منم د ګلالیو سترګو رحم دې اشنا خو
اوبه که خوږ نعمت دی خو قاتلې دي د اور

۱۳۸۴لړم۵
کابل

د شیدو غوندې نظر

ګله ! زړه یې مات نکړې د مینې بختور یې کړه
دنګ ملنګ که سپینه شونډه وغوښته نو ور یې کړه

لا دې د شیدو غوندې نظر په سترګک پوه نه دی
لا خو ګلالی ماشوم دی ځوان یې کړه راستر یې کړه.

۱۳۸۴ سلواغه ۳
کابل نوې کارته د برقی کلا

خامخا

ته مې د رنګ د توریدو پوښتنه ولې کوې؟
بس ویلې کېږي څوک چې وازده په انګار ونیسي

څوک چې ښایست ترخنګ مغرور شي زه یې ګرم نه ګڼم
ګل چې زلمی شي خا مخا لاسو کې خار ونیسي

۱۳۸۳غبرګولی ۱۵
کابل کلاچه

ما پرې قانع کړه

ګرو به کېږدو په دلیل او په منطق غږېږو
ما پرې قانع کړه چې حساب ته دې حساب ووایم

شکر پوهېږمه د ستا په خوله ځان پړ نه بولم
کېنه پښتون ته چې هر سوال ته دې ځواب ووایم

۱۳۸۵
اریوب ځائي خېرمېنه

ډالی

زما په لیدو زما ګل رنګ په ځان کې داسې ورک شي
لکه ماهي چې بېخ ته لوېږي د اوبو له با مه

شاعر جانان مې ماښامونو پسې ډېر لګېږي
خدایزده څه ټکه پرې لوېدلې ده د شپو له بامه

۱۳۸۵
اریوب ځائي خېرمېنه

ګېډۍ کمیس

خود به ستا غرور ما غرني عادت ته واړوي
جام چې له منګي څخه ګوزار شي ضرور کړنګ کوي

زړه وکړه ګل ځانګې په ګېډي کمیس کې پلې شه
تاته انتظار یو څوک د هیلو پر پالنګ کوي

۱۳۸۵
کابل

د نظر غېبره

ګل ورغوي کې پیاله د وړمو ایښې
خبر نه دی د لمبو له انقلا به

د نظر غېبره را پرانېزه جانانه!
لمبه کېږم د جذبو له انقلابه

۱۳۸۱غویي ۱۳
اریوب ځائي خېرمېنه

تخیل

جذبه جذبه فطرت مې سرو لمبو ته غېبره ورکړه
په داسې لیونتوب مې لیونی تخیل مړ کړ

سندرې تویدې ترې لکه پانې له چناره
یو څو شوخو بڼو زما زلمی تخیل مړ کړ

۱۳۸۱غویي ۱۹
اریوب ځائي

څونډۍ

لمر لکه د وړانګو څونډۍ پروت يې په ټټر کې دی
څه جنتي کيف په دې شډل پډل بشر کې دی

لېو نه مې زېړمازديګر توی دانه دانه شو پرې
څه عجيبه زور يې د ماښام غوندې نظر کې دی

۱۳۸۵
اريوب ځائي خيرمېنه

ورغوي

وختونه کوي لوبې د وختونو په ورغوو
دردونه وروي زمونږ د زړونو په ورغوو

کوم دې ديدنونه څه په تورو تورو شپو کې
را اورې مې جانانه ! د خوبونو په ورغوو

۱۳۸۱ غبرګولی ۱۳
اريوب ځائي خېرمېنه

راپېښ

تر سپينې ايينې چرمې ګلکرې غزيدې
ستا مخ ته د زلمې شاعر سندرې غځيدې

ناڅاپه چې راپېښ شولې جانانه څومره ښه
پرون مې ستا په نوم پسې خبرې غځيدې

۱۳۸۱ غويي ۳۰
اريوب ځائي خېرمېنه

څانګه

ساز مې سپيني څړيکې شوې پستو پستو رګونو کې
اخ د ګلو څانګه شومه لمرته غېږه غېږه شوم

بيا مې د خمار په اننګيو توبه ښکلې کړه
تاو شومه راتاو شومه ساغر ته غېږه غېږه شوم

۱۳۸۱ غبرګولی ۱
اريوب ځائی خېرمېنه

دمينې اوبه

تا چې په تورو کاڼو پلې کړې د مينې اوبه
زمانې وايه اوس دې هره ادا ورځ پر اوربو

سترې دعا مې د امين په اوربو داسې بار کړه
لکه جانان چې وعده بار کړي د قسم پر اوربو

۱۳۸۱ غبرګولی ۵
اريوب ځائې خېرمېنه

شپه يې بار کړه

جانانه شپه يې بار کړه د ملا د بانګ په ولو
در ځار شم له ګل څانګو نه سرپورته کړه سحر شو

تعجب ! د ليونۍ زمانې ببل غوندې انصاف دی
پرون يې په سر تار نه و نن ځومره څښور شو

۱۳۸۱ غبرګولی ۱۴
اريوب ځائې خېرمېنه

ژبه

پخپله ژبه د وعدو ژبه تنهاکې نکړې
جانانه پام چې د پښتو ژبه تنهاکې نکړې

د تخیل د انځورګر ګوتو بلا دې واخلم
د ملالیو د ټپو ژبه تنهاکې نکړې

۱۳۸۲ وږی ۲
کابل

د لمبو ډال

خوږې خبرې دمین مینه ناک خیال ښوروي
که یې پستې څنې نرۍ نرۍ شمال ښوروي

د خپل نظر غشي په کوم هنر وروشړمه ؟
ښکلی د ځان سره هر وخت د لمبو ډال ښوروي.

۱۳۸۱ تله ۲۸
اریوب ځائې خېرمېنه

د شعور زیرمې

د زمانو د نفسیاتي څېرو کې داسې کیسې
مونږ یې د ذهن د پردو شاته هم پټې لولو

سرې دې نشې د سالمې سیالۍ ګرمې جګړې
د شعور زېرمې ډکوو بلې سکروټې لولو

۱۳۸۵
کابل نوی ښار د غزل مابنام مشاعره

یوه شپه

څه وکړم لمبو په مخه کړی یم
څنګه تاته تېرې کیسې وکړمه

خدای دې یوه شپه جانانه راوله
بیا به درته ډېرې کیسې وکړمه

۱۳۸۳کب۱۲
اریوب ځائي خېرمېنه